

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΝΟΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΗΣ ΜΠΟΘΑ

Τὴν Μποθα τὴν ἐφρόνευσαν ἕνα βραδάκι μέσα εἰς τὸ καμαράκι, τὸ ὁποῖον ἐκρατοῦσε στὴν ἀρχὴ τῆς οἴσου Κολοκυθούς. Ἡ ὥρα, καθ' ἣν διεπραχθὴ τὸ ἐγκλήμα, ἦτο ὥρα κινήσεως, ἐναρξί ἀκόμη, μὲ διαβάτας στοὺς δρόμους, τοὺς γεύτονας ξυπνητούς. Καὶ ὁμοῦ ὁ δολοφόνος εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς δυστυχούς γυναικός, ἐφιλονίκησε μαζὺ τῆς, ἐπέλεισε, τῆς κατέφερε 12-14 τραύματα διὰ μαχαίρας καὶ ἀπῆλθεν ἀνενόχλητος, χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ κανεὶς!

Πρῶτοι ἀντελήφθησαν τὸ ἐγκλήμα οἱ σύνοικοί τῆς. Ἐκλήθη ὁ ἀστυνομία, ἐνεργήθησαν ἀνακρίσεις ἐπὶ ἀνακρίσεων, πλὴν ὁμοῦ ὁ δράστης ἔμεινε ἀγνωστος.

Ἡ Μποθα ἦτο νέα ἀκόμη καὶ ὠραία. Ἡθὼν ἐλαφρῶν. Πλὴν ὁμοῦ τῶν γνωσῶν καὶ φίλων τῆς, τὴν ἐπισκέπτετο συχνὰ καὶ ὁ ἀδελφός τῆς, ὅστις τὴν ἐξεβίασε καὶ τῆς ἐπερνε διάφορα χρηματικὰ ποσά. Ἡ ἀστυνομία συνέλαβε τὸν ἀδελφόν τῆς, συνέλαβε μερικὸν τῶν γνωσῶν τῆς, τοὺς πλεον ὑπόπτους, ἀλλ' ἠναγκάσθη ἀκολουθῆσαι νὰ τοὺς ἀφήσῃ ἐλευθέρους, ἔλλειψαι ἱκανῶν ἐπιβαρυντικῶν στοιχείων ἐναντίον τῶν.

Τὸ μυστήριον δι' ὅλους ἦτο τὸ ἐξῆς: Πῶς μετὰ δολοκλήρον πάλιν καὶ σφαγῆν οὐδεὶς τὸν γεϊτόνων ἤκουσεν ἢ εἶδε τὸ παραμικρόν; Ἦτο ἀναμφισβήτητον ὅτι ὁ δολοφόνος, γνωστός εἰς τὴν Μποθα, εἰσῆλθεν ἐλευθέρως εἰς τὸ δωμάτιον τῆς καὶ ἤρξισεν νὰ συζητῇ μετ' αὐτῆς. Ἡ συζητήσις των κατέληξεν εἰς ἐριδα καὶ ἡ ἐρις εἰς συμπλοκὴν. Ἡ Μποθα ἦτο εὐρωστος. Ὅταν εἶδε τὴν μάχαιραν τοῦ δολοφόνου, θὰ ἠμύνηθ. Θὰ ἐπικολούθησε πάλιν, θὰ ἐκραύγασε ζητοῦσα βοήθειαν, ἐκτός ἐάν ὁ φονεὺς τῆς τὴν ἔριπεν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς, ἐφ' ἧς καὶ εὐρέθην κατόπιν νεκρά, καὶ τὴν ἀπετελείωσαν ἐκεῖ τῆς μαχαίρας του. Ὅτιως ἢ ἄλλως, ἡ δολοφονία αὕτη ἔμεινε μυστηριώδης, πρᾶγμα οὐδόλως δικαιολογούμενον. Καὶ ἡ ὥρα καθ' ἣν διεπραχθὴ καὶ ἡ πάλιν ἡ προηγηθεῖσα αὕτη, ἔπερνε νὰ ἀποκαλύψουν τὸν δράστην. Λέγεται ὁμοῦ ὅτι κατ' ἄρχην οὗτος νὰ διαφύγῃ κατόπιν τοῦ ἐγκλήματος, χρησιμοποίησας μίαν τὴν ἀμείβεσεν τῆς δυστυχούς γυναικός, τὴν ὁποῖαν ἀνεζήτησε μετὰ τῶν ἐνθυμάτων τῆς. Ἐνταῦθα ἐνδεδυμένος καὶ μὲ σάλπαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, κατ' ἄρχην νὰ διαφύγῃ, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ ἢ τὸν ἀναγνωρίσῃ κανεὶς.

Ἡ δολοφονία τῆς Μποθα εἶναι ἀπὸ τὰς ἐλοχίστας πού συνέβησαν κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαπενταετίαν καὶ ἔμειναν μυστηριώδεις, χωρὶς ν' ἀνακαλυφθῇ ἡ συλληφθῇ ὁ δράστης.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὸ γεγονός ἐλησμονήθη, ἢ ὑπόθεσις ἐρριφθῆ εἰς τὰ χρονολογία καὶ μόνον ὁ δολοφόνος θὰ τὴν ἐνθυμῆται ἀκόμη σήμερον καὶ θὰ γελᾷ εἰς βάρος τῆς διορατικότητος καὶ δραστηριότητος τῶν ἀρχῶν...

Αὐτὰ διὰ τὴν δυστυχῆ ἐκείνην Μποθα. Εἰς τὸ προσεχές θὰ μᾶς ἀπασχολῆσῃ ὁ Ξυλοθραύστης. Πῶς ἐβάφη μίαν νύκτα κόκκινος καὶ πῶς ὁ... Ἔρως ὄθησε τοὺς δράστας εἰς τὸ νὰ προδοθῶν μόνον των.

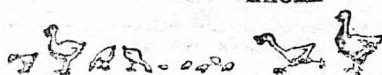
ΧΑΡΗΣ

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Η ΑΘΗΝΑ ΜΑΣ

Αὐτοκτονίαις, σκοτωμοί, δολοφονίαις,
Οἱ χίλιοι πεντακόσιοι, εἶδες τί μυστήρια;
Αἰσχροκέρδεια, ἀπάταις καὶ νοθεύσεις
Ἄν δὲ σὲ σφάζουν, σὲ κλέβουν στὸ Χρηματιστήριον!
Παντρεύεσαι, σὲ σφάζει ἡ κυρία σου,
Δὲν βρῆσαι πούθεν τὴν ἡσυχία σου
Ἄντινάζεται, βροντᾷ ἡ μπαρουταποθήκη
Βροντᾷ καὶ σὺ, σκάζοντας ἕνα νοῦν!
Δράματα τιμῆς καὶ ἀντιζηλίαις
Ἐρωτες πού καταλήγουν σὲ φονικά
Φιγῶνες τρομερῆς καὶ ἀψιλῆς
Κανένας δὲν σοῦ δίνει δανεικά.
Ἔτσι πού κατήγησε ἡ Ἀθήνα
Σορολόπ, περὶ τὰ ἀληθινῆ
Σωστὴ μουλοτορρελλο-Κατερίνα
Εἶνε νὰ τὴ κλείσῃ στὸ Δαφνί!

ΜΠΟΕΜ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΑΡΑΒΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Τὸ στόμα τῆς.

Τὸ στόμα τῆς πολυαγαπημένης μου εἶνε γλυκὸ στὰ φίλια, κ' εἶνε μιά πηγὴ τέρψης καὶ χαρᾶς.

Ὅσο περισσότερο πίνει κανεὶς ἀπ' αὐτὴν τὴν πηγὴν, ὅσο περισσότερο γεύεται αὐτὰ τὰ χεῖλη, τόσο περισσότερο θέλει.

Ἡ δροσάτη πνοή, πού ξεφεύγει ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χεῖλιάκια τῆς, φτάνει γιὰ νὰ σβύσῃ τὴ φλογερὴ δίψα ἐνὸς διψασμένου.

Τὸ θερμὸ ἀρώμα, πού ἀνεβαίνει ἀπὸ τὸ κορμί τῆς, ἀνὸβει πυρκαγιὰ στὴς αἰσθήσεις.

Ἐκείνος πού δοκίμασε τὸ μεθύσι αὐτοῦ τοῦ ποτηριοῦ, δὲν θέλει κανένα ἄλλον ν' ἀφήσῃ νὰ πιῇ ἀπ' αὐτό. Ἐκείνος πού δοκίμασε τὸ μεθύσι αὐτοῦ τοῦ ποτηριοῦ, δὲν θέλει νὰ δοκιμᾷσι πειὰ νὰ πιῇ ἀπ' ἄλλο.

Μὴν παραπονιέσαι.

Μὴν παραπονιέσαι πού ἔχεις καρδία παρὰ πολὺ μεγαλοκλήκη. Τὰ μάτια σου θάνε κείν' ὄρατα, ὅταν θάνα κλαμμένα. Ἀπὸ τὰ δάκρυά σου, θὰ βλαστήσῃ καὶ θ' αὐξήσῃ στὸν Ἰοκίο σου κάποιος ἀγνωστος, κρινός, πού τ' ἀρωμά του δὲν σὸν μιλᾷ πάντα γιὰ τὴν τρυφερὴν μου ἀγάπη.

Ἡ κατὰ τῆς Δέϊλας.

Τῆς Δέϊλας μου παρουσιάστηκαν τὰ μάτια. Τὰ μάτια τῆς Δέϊλας, πού μάγευαν καὶ σκότωναν. Μιά νύκτα, καθὼς γύριζε σὲ μένα, χαμήλωσε ἀργά-ἀργά τὰ βλέφαρά τῆς. Καὶ τὰ μάτια τῆς πληγώσαν τὴν καρδιά μου. Μοῦ ἔδωσε μάχη μὲ τὰ μάτια τῆς—τὰ μάτια τῆς πού σφάζαν σὰ χαντζάρια. Μοῦ εἶπε—καί, λέγοντάς το, τὸ κορμί τῆς λυγίσε σὰ λογχὴ πού ξαφνικά λυγίσε.

— Γνωρίζεις τὴν Ἀγάπη;

Ἀπάντησα:

— Μπορᾶ νὰ τὸ ἀρνηθῶ;

Καὶ μοῦπε:

— Ὑπόφερε, λοιπόν, τοῖς καυμούς τῆς.

Ἔργως, χάθηκε ἀπ' τὸ δρόμο τῆς ζωῆς μου, κῆρε ἄλλον, κ' ἐγὼ ἀκόμα ὑποφέρω ἀπ' τοὺς καθμούς τῆς Ἀγάπης: Ἔμιασε ἡ κατὰ τῆς!

Τὰ μάτια σου.

Ἄ! Τὰ μάτια σου, ξελογιστικὸ μυστήριον, πού ἀγγίζει τὰ μεγάλα ζοφερά μυστήρια τῆς Φύσεως, πού ἀδιάκοπα σκοντάφουν τὰ δύστυχα μικροῦλικά μυαλά ἐμᾶς τῶν ἀνθρώπων—τῶν δυστυχισμένων ἀνθρώπων!

Πόσο τὰ μάτια πού ἀγαπᾶ.

Πόσο τὰ μάτια ἐκείνης πού ἀγαπᾶ εἶνε ὠραία!... Τὰ βλέπω ἀκόμα κείν' καλύτερα, ὅταν λείπουν: ἀνοιγοκλείουν τόσο γλυκὰ μέσ' στὴ σιωπὴ καὶ στὴ μοναξιά, φαίνονται: νὰ κλειοῦν αὐτὰ κείν' ἄπ' τὴ θάλασσα οὐρανῶ... Πόσο τὰ μάτια ἐκείνης πού ἀγαπᾶ εἶνε ὠραία!

Κάποτε τὰ βλέπω φορτωμένα ἀπὸ ἕναν πόνο μακρυνῶ: πῶς θέλω νὰ τὰ φιλήσω ἔτσι μέσ' στὴ μελαγχολία τους... πῶς θέλω νὰ δοκιμάσω τὴ γῆσι τοῦ πόνου τους! Εἶνε ἀλήθεια, λοιπόν, πῶς μποροῦν νὰ κρατοῦνε μέσα τους τόση ἀνθρώπινη θλίψη; Ὄ! Πῶς θέλω νὰ τὰ καταφιλήσω ἔτσι βουτηγμένα καθὼς εἶνε μέσ' στὴ μελαγχολία τους!

Τὸ μέτωπό σου.

Τὸ μέτωπό σου εἶνε ὠραῖο κ' ὠραία εἶνε τὰ μάτια σου, πού λάμπουν σὰ δαυλοί, κίττα ἀπὸ δυὰ μαυρῆς ἀψίδος, σὰ δυὰ σφά-νιοι πυρροί, πού πυρπολῆσαν διπλὴ τὴν καρδιά μου.

Ἦταν τὸ μάτι σου, Δέϊλά μου γλυκειά, πού μ' ἕνα πλάνο βλέμμα του, κρατᾷ ἀκόμα σπλαζωμένη τὴν καρδιά μου σὰ σένα... (Ἀπὸ τὸ Ἀραβικόν)

Κ. ΤΡΙΚΟΓΛΙΔΗΣ